

Dopis od Preláta (listopad 2009)

„V průběhu Kněžského roku, kromě proseb za svatost kněží, se musíme modlit za svatost celého křesťanského lidu,“ který sdílí Kristovo „královské kněžství,“ říká nám Prelát ve svém dopise tento měsíc.

15.11.2009

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Na začátku listopadu Kněžského roku si s radostí uvědomuji, že je

orámován dvěma liturgickými slavnostmi, v nichž se zdůrazňuje kněžský charakter Božího lidu: slavností Všech svatých a Krista Krále. V té první, kterou slavíme dnes, se ukazuje Kristovo kněžství v jeho členech, křesťanech, a ve druhé, 22. dne tohoto měsíce, se vyjadřuje, že naše hlava, Ježíš Kristus, je *Věčný kněz a král vesmíru*[1], a že se svým slavným příchodem na konci času se ujme svého království a odevzdá je Bohu Otci[2].

Tyto dvě slavnosti nás zvou k uvažování o důstojnosti křesťanského povolání. Sv. Petr ve svém prvním listě říká pokřtěným následující slova: *Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozhlašovali, jak veliké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu. Kdysi jste nebyli jeho lid, teď však jste lid Boží, žili jste bez milosrdenství, teď*

však se jeho milosrdenství na vás projevilo. **[3]** Kníže apoštolů potvrzuje, že Bůh, když nás milostí Ducha svatého učinil svými syny, nás vložil do nového Božího lidu – Církve –, do níž se náleží ne kvůli pokrevnímu příbuzenství, nýbrž pro přičlenění se k Ježíši Kristu. Ve světle tak neuvěřitelného a nezaslouženého vyvolení – účasti na Kristově kněžství! –, jsme povoláni hlásat Boží divy příkladem, slovy i skutky.

Obdivujeme dobrotu Boha Otce a vzdáváme mu díky. Nespokojil se se sesláním svého Syna na svět, aby nás spasil, ale přál si, aby Vykoupení přišlo ke všem lidem, až do konce času, pomocí Církve, která je Kristovým tělem a spásnou přítomností Pána v čase a prostoru. Sv. Augustin potvrdil, že „tak jako nazýváme křesťany všechny pokřtěné, skrze jedno pomazání, tak nazýváme všechny knězi, neboť jsou členy jediného Kněze.“ **[4]** Náš Otec o

tomto tak velkém daru mnoho rozjímal a povzbuzoval nás, abychom všichni měli v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus[5]; proto musíme přemýšlet: do jaké míry usiluji o vstřebání tohoto bohatství?

Univerzální volání ke svatosti a k apoštolátu pochází, jako ze svého kořene, ze své křestní povahy. Všeobecné kněžství předchází služebnému kněžství, přičemž druhé je ve službách prvního. Bez obnovení křtu by nemohlo být služebných kněží, neboť tato svátost otevírá dveře pro všechny ostatní svátosti; a bez služebného kněžství, skrze které Církev hlásá lidem učení Krista, začleňuje je do svého života skrze svátosti – zvláště eucharistie – a vede je do nebe, bychom nemohli postupovat na cestě svatosti. „Všeobecné kněžství věřících a kněžství služebné čili hierarchické se sice od sebe liší podstatně, a ne pouze stupněm, přesto však jsou ve

vzájemném vztahu, neboť jedno i druhé – každé svým vlastním způsobem – má účast na jediném kněžství Kristově.“[6]

Svatý farář arský živě vyjádřil nezbytnost služebného kněžství a Benedikt XVI. ve svém dopise u příležitosti Kněžského roku některé světcovy výroky přebírá: „Bez kněze – ukazuje – by smrt a utrpení našeho Pána nesloužily k ničemu. Kněz pokračuje v díle vykoupení na zemi... K čemu by nám byl dům plný zlata, pokud by nebylo nikoho, kdo by nám zahradil dveře? Kněz má klíče k pokladům nebe: je to on, kdo otevírá dveře, je správcem dobrého Boha, správcem jeho majetku... Kněz není knězem pro sebe, ale pro vás.“[7] Jak se denně modlíme, s opravdovou vírou, aby nechyběli svatí kněží? Prosíme Pána žně, jako požadavek našeho postavení křesťanů, aby poslal dělníky na svou žeň, a to v

dostatečném množství k uspokojení
hojných potřeb celého světa?

Ale zpět k dnešní liturgii, která klade
důraz na kněžský charakter Božího
lidu. V působivém pohledu nám
Zjevení ukazuje *veliký zástup, který
by nikdo nespočítal, ze všech národů,
kmenů, plemen a jazyků; stáli před
trůnem a před Beránkem, odění bílým
rouchem, s palmami v rukou a volali
mocným hlasem: Za svou záchranu
vděčíme našemu Bohu, který sedí na
trůně, a Beránkovi!***[8]** Tento dav lidí,
kteří se sklánějí v adoraci před
Nejsvětější Trojicí, ve spojení s
anděly, jsou svatí: někteří známí,
většina neznámí. Vidíme zde Boží lid
v jeho závěrečné fázi, **zahrnující
světce Starého zákona, od
spravedlivého Ábela po věrného
patriarchu Abraháma, Nového
zákona, početné mučedníky
začátků křesťanství a blahoslavené
a svaté následujících staletí, až po
Kristovy svědky naší doby. Všechny**

**spojuje vůle sjednocovat svůj život
s evangeliem, v čemž jsou
podněcováni věčným
povzbuzovatelem Božího lidu, jímž
je Duch svatý.[9]**

Jak služebné kněžství, tak všeobecné kněžství jsou nástroji k posvěcování lidí. Služební kněží vedeni Kristem, Hlavou Církve, tak činí hlásáním Božího slova, podáváním svátostí a vykonáváním své role pastýřů, kteří vedou věřící k věčnému životu jako viditelné nástroje Věčného Velekněze. Ale také věřící laici se skrze královské kněžství podílejí svým způsobem na tomto trojím poslání Krista Kněze. Svatý Josemaría vysvětloval, že všichni křesťané bez výjimky ***byli ustanoveni za kněze našeho života, abychom přinášeli duchovní oběti Bohu příjemné skrze Ježíše Krista (1 Petr 2, 5), abychom každý skutek konali z poslušnosti k Boží vůli a tak***

pokračovali v poslání Boha- Člověka.[10]

Není zapotřebí žádného zvláštního pověření Církve, abychom se cítili být vybízeni účastnit se spasitelské mise. ***Apoštol je křesťan, který je naroubován na Krista a ztotožněn s ním křtem, je připraven bojovat za Krista biřmováním, je povolán sloužit Bohu svou prací ve světě skrze všeobecné kněžství věřících, které propůjčuje jistou účast na kněžství Kristově a je podstatně jiného charakteru než kněžství řádné; toto kněžství věřících umožňuje účast na bohoslužbách církve a pomáhá lidem na jejich cestě k Bohu svědectvím slova a života, modlitbou a pokáním.[11]***

Zastavujme se často u toho, co znamená tento stav křesťana, neboť musíme být nositeli Krista lidstvu a nositeli lidstva Kristu.

V průběhu Kněžského roku, kromě
proseb za svatost kněží, se musíme
modlit za svatost celého
křesťanského lidu. Pokud budou
rodiny svým příkladem křesťanského
života vychovávat své děti v lásce k
Bohu; pokud budou muži a ženy
vázně hledající Ježíše Krista v
podmínkách každodenního života,
bude mnoho mladých lidí, kteří
budou cítit Pánovo volání ke
služebnému kněžství. V těchto
měsících je nám nabízena nová
příležitost, abychom si více
uvědomovali všeobecné povolání ke
svatosti a k apoštolátu, a snažili se
pevně následovat toto volání, bez
průměrnosti, aniž bychom se
nechávali ovládat náladovostí. Jak a
do jaké míry nás ovlivňují únava,
překážky, neúspěchy? Ztrácíme
snadno pokoj a nehledáme útočiště u
Boha? Jsme si vědomi, že Kříž je
základem a korunou Církve?

Sv. Josemaría obdržel zvláštní božská vnuknutí, aby ukázal, jak lze sloužit šíření Božího království skrze časné aktivity. V den svého odchodu z tohoto světa připomněl skupině žen, věřícím Opus Dei, že také ony – jako všichni křesťané – mají *kněžské duše*. O mnoho let dříve napsal: ***ve všem a vždy máme mít – jak kněží, tak laici – vpravdě kněžské duše a plně laickou mentalitu, abychom mohli v našem osobním životě chápat a uskutečňovat onu svobodu, které požíváme v církevní sféře i v časných věcech, považující se zároveň za občany obce Boží (srov. Ef 2, 19) a obce lidské.***^[12] Kněžská duše vede pokřtěné – trvám na tom – ke sdílení pocitů Krista, s touhou se s ním každodenně sjednocovat při mši svaté a během dne. Kněžský duch povzbuzuje růst svaté touhy sloužit s upřímnou a konkrétní odevzdaností duchovnímu a materiálnímu dobru našich blízkých; povzbuzuje k pěstování vážné horlivosti po duších,

s velkou touhou být spoluvykupiteli s Kristem, ve spojení s Pannou Marií a synovským připoutání k papeži; vybízí k ochotě odčiňovat za hříchy vlastních i všech lidí... Jednoduše milovat Boha a bližního, aniž bychom kdy řekli *dost* ve službě Církvi a duším. Svatý Josemaría to shrnul takto: ***s touto kněžskou duší, o niž žádám Pána pro každého z vás, se musíte snažit, aby se uprostřed běžného zaměstnání celý váš život změnil v neustálou chválu Boha: modlitby a neustálá odčiňování, prosby a oběti pro všechny lidi. A to vše v úzkém a neúnavném spojení s Kristem Ježíšem v Nejsvětější Oběti oltářní.*** **[13]**

Ve mši svaté získávají naše činy věčnou hodnotu. V takových chvílích si křesťan intenzivně uvědomuje svůj závazek spolupracovat s Ježíšem Kristem na posvěcování lidských záležitostí skrze obětování svého

života a veškerého svého jednání.

„*Altare Dei est cor nostrum*,“ **[14]** řekl svatý Řehoř Veliký; Boží oltář je naše srdce. Máme mu ***sloužit nejen u oltáře, ale v celém světě, který je pro nás oltářem. Všechny lidské skutky se dělají jako na oltáři a každý z vás v této jednotě kontemplativních duší, která je vaším dnem, slouží určitým způsobem svou mši, která trvá dvacet čtyři hodin, v očekávání další mše, která bude trvat dalších dvacet čtyři hodin, a takto až do konce našeho života.*****[15]**

Navíc jako projev účasti na prorockém poslání Ježíše Krista se všichni věřící mají snažit předat božské učení ostatním. Je jistě mnoho způsobů jak se účastnit evangelizačního poslání Církve; v každém případě se ale v základech jakékoli apoštolské práce vždy nachází Ježíšův příkaz všem křesťanům: *jděte tedy, získejte za*

*učedníky všechny národy (...) a uče je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.***[16]**

Stejným způsobem účast na královském úřadě Krista vybízí křesťany k posvěcování pozemských skutečností; laici zejména skrze své úsilí uspořádat podle vůle Boží své světské záležitosti,**[17]** jednají ve světě jako kvas,**[18]** aby položili Krista na vrchol všech svých činností. „Všeobecné kněžství, které jsme obdrželi při křtu,“ vysvětlil Don Álvaro podle učení sv. Josemaríi, „je *královské* (srov. 1 Pt 2, 9), protože nabízením Bohu všeho, čím jsme a co máme, a obětováním mu veškerého ušlechtilého lidského jednání uskutečňovaného podle Boží vůle, jsme Kristovým královstvím a vládneme s Ním.“**[19]**

V rámci zvláštního poslání, kterým ho Bůh pověřil, učil sv. Josemaría, že základní vlastnost způsobu

zpřítomňování Kristova kněžství v duchu Opus Dei jak ze strany služebných kněží, tak ze strany věřících laiků je *laická mentalita* vlastní jejímu sekulárnímu postavení a místě ve světě. Poučena kněžským duchem Božích dětí, dobře chápaná laická mentalita vede věrné křesťany ke spolupráci na vykupitelském díle Církve konkrétním způsobem: milujete svobodu a z ní vyplývající osobní zodpovědnost; milujete láskou, která vám bude vlastní, všechny dobré věci na této zemi; spojujíte ve vaší běžné práci – bez jejich matení – přirozenost a milost, lidské a božské.**[20]** Takto budou kněží i laici spolupracovat na plnění jediného poslání Církve, každý podle svých obdržených darů, respektující specifickou situaci druhého. Laici vykonávají své poslání uvnitř časných struktur a snaží se je povzbuzovat duchem Krista; kněží slouží prostřednictvím hlásání Božího slova a udílením svátostí.

Toto podporuje, jak píše sv. Josemaría, ***že klerici nepřekáží laikům, ani laici klerikům; že nejsou klerici, kteří by se míchali do věcí laiků, ani laici, kteří by se vměšovali do toho, co je vlastní klerikům.***[21]

Nadcházející 28.listopad je výročím zřízením osobní prelatury Opus Dei. Vzdávejme Bohu díky a usilujme o šíření hlubokého, teologického a duchovního významu organické spolupráce kněží a laiků v Opus Dei při účasti na poslání Církve; zejména svědectvím konzistentního křesťanského života, přičemž zůstaneme – jak říká apoštol – *v tom stavu, v němž jsme byli povoláni*[22]: budeme kněžími či laiky na sto procent. Tímto způsobem budeme účinně sloužit Církvi, jak jsme se o to vždy snažili; nyní s pádnou pohnutkou, když si mnozí pletou laicismus - který se snaží vykázat Boha ze světských struktur - s

laicitou; a prosazujeme zdravého laického ducha, o němž se papež při různých příležitostech již miňoval .

[23]

Za několik dní, 7. listopadu, vysvětlím na jáhny 32 členů Opus Dei.

Modleme se k Pánu, aby byli jeho dobrými a svatými služebníky, a pokračujeme v modlitbě za osobu a záměry papeže, jeho

spolupracovníky, kněze a jáhny a kandidáty kněžství na celém světě.

Vzpomeňme rovněž na den, kdy Panna Maria pohladila Našeho Otce, když našel „růži“ v Rialp: utíkejme se k naší Svaté Matce, aby nám od Boha získala „růži“ vonící věrností.

Počítáme s pomocí všech, kteří nás předešli; v týdnech tohoto měsíce posilujeme našimi modlitbami a prosbami jednotu Církve vítězné, očišťující a bojující.

S láskou Vám žehná,

Váš Otec

+ Javier

Řím, 1. listopadu 2009

[1] ŘÍMSKÝ MISÁL, Slavnost Krista Krále, *Preface*.

[2] Srov. 1 *Kor* 15, 24.

[3] 1 *Petr* 2, 9-10.

[4] SV. AUGUSTIN, *Obec Boží* XX, 10 (CCL 48, 720).

[5] Srov. *Flp* 2, 5.

[6] II. VATIKÁNSKÝ KONCIL, Dogm. konst. *Lumen gentium*, č. 10.

[7] SV. JAN MARIAVIANNEY; cit. Benediktem XVI. v Dopis kněžím, 16-VI-2009.

[8] *Ap* 7, 9-10.

[9] BENEDIKT XVI, Homilie na slavnost Všech svatých, 1-XI-2006.

[10] SV. JOSEMARÍA, *Jít s Kristem*, č. 96.

[11] *Ibid.*, č. 120.

[12] SV. JOSEMARÍA, *Dopis 2-II-1945*, č. 1.

[13] SV. JOSEMARÍA, *Dopis 28-III-1955*, č. 4.

[14] SV. ŘEHOŘ VELIKÝ, *Moralia* 25, 7, 15 (PL 76, 328).

[15] SV. JOSEMARÍA, *Poznámky z rozjímání*, 19-III-1968.

[16] *Mt* 28, 19-20.

[17] Srov. II. VATIKÁNSKÝ KONCIL, Dogm. konst. *Lumen gentium*, č. 31.

[18] Srov. II. VATIKÁNSKÝ KONCIL, dekr. *Apostolicam actuositatem*, č. 2.

[19] MONS. ÁLVARO DEL PORTILLO, *Pastýřský list*, 9-I-1993, č. 11.

[20] SV. JOSEMARÍA, *Dopis 28-III-1955*, č. 8.

[21] SV. JOSEMARÍA, *Dopis 19-III-1954*, č. 21.

[22] 1 Kor 7, 20.

[23] Srov. BENEDIKT XVI, Promluvy 18-V-2006 a 11-VI-2007.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-listopad-2009/> (07.03.2026)